

Política, país: antologia

“Ha faltat, sobretot, que alguns milers més de votants (ja molt pocs, ja n’han faltat molt pocs) acabaren d’entendre ‘per a qui’, o per a què –per a quin país, per a quin projecte, no per a quin partit– era realment útil el seu vot. Ja ho han entès més de cent mil valencians, nombre màgic (no és poc miracle, quan tota la premsa del país hi era hostil, reticent o indiferent), i hi ha pel cap baix, ara mateix, cent mil més que esperen algun senyal.”

Revisar els títols que han encapçalat aquesta pàgina els últims dotze mesos, i veig que en són escandalosament pocs els dedicats a una cosa tan desacreditada i substancial com la política. I si s’entén per política, com jo ho entenc, la pretensió d’influir en la marxa de la cosa pública al propi país, crec que hi he dedicat només tres pàgines, i les tres en l’últim mig any. El meu país, a efectes rigorosos de *res publica* o de *pólis*, és el País Valencià, almenys això tinc ben clar, i en el primer article escrivia, al mes de març:

“Si aquest país té futur *com a país*: futur amb dignitat de ciutadans, futur de País Valencià, no de *Comunidad* amb capital a Terramítica), aquest futur no arribarà sense un sòlid i suficient nacionalisme polític”. I més: “Si no patírem tanta carència de nació pròpia i pacífica, no caldria cap nacionalisme. Però sí que en cal: almenys per compensar el dèficit del propi i l’immens excés de l’impropi. I ja que en cal, en cal de totes classes: cultural, cívica i política. De llengua, d’escola, de sindicats i de partits. Amb un afegit que la història ensenya: sense l’últim, els altres tenen un futur ben magre. Si el nacionalisme polític no té prou força per ser present i decisiu allà on es prenen les decisions, el futur del país és més aviat un futur sense país. Amb una llengua residual, potser, que durant algun temps encara l’ensenyaran a l’escola. Amb llibres i escriptors, amb associacions benèvols, amb algunes coses més. Però sense país. Un país sense política pròpia, no és un país propi. És un tros del país dels altres.” Ja sé, afegiré ara, que contra això hi ha una doctrina de gran profunditat i pes: la teoria segons la qual cal votar el partit gros, no valencià-nacional, simplement perquè és molt gros, i de passada evitar que el partit petit, partit del país, arribe a ser mai gros, i llavors concloure que no som res perquè el petit no creix prou. És un perfecte mètode racional cap al no-res.

Unes setmanes més tard, parlant del pessimisme del partit gros (que durant alguns anys simulà que era PSPV-PSOE, i ara, pel que he vist en la campanya electoral, torna a ser només PSOE, amb això en tenen prou, qui pensa en el PV?) destruint els líders honestos, partit sense país, sense projecte, escrivia:

“Comprenc, tanmateix, que a pesar de tot

molta gent digníssima i sacrificada continue indefinidament el sacrifici, pensant que no és del tot inútil, a pesar que les víctimes són sempre les mateixes: ells, el projecte i el país. Ho comprenc sobretot perquè els partits –tots, no aquest només– tenen una invariable tendència a sacralitzar-se, a esdevenir esglésies, nucli de lleialtat suprema, justificació de tot error i mancança, font de vida i de salvació. I llavors és molt difícil tornar a creure que més important, molt més important, que el partit i que els seus dirigents, és la societat i país que han de servir. I concloure, per tant, amb gran dolor, que potser la salvació ja no està dins sinó fora. Fora dels qui es dediquen permanentment i diàfanament no a servir sinó a servir-se.”

I la tercera vegada, ja en dies d’imminència electoral, escrivia:

“També supose que el PP continuarà governant amb UV o sense UV, poca novetat. I si el PSOE o EU trauen un, o dos o tres diputats més o menys, la novetat serà encara menor: no tindrà la més mínima importància. ...L’única novetat, i seria gran, i vostès ho saben tant com jo, seria l’entrada d’un grup nacionalista a les Corts valencianes. Entre altres coses, perquè és l’única possibilitat, l’única que ara o en un futur pròxim el zaplanisme triomfant tinga una alternativa real. O això, o PP fins al segle XXII. I qui no hi veja, és que veu molt poc.” O que no ho vol veure, afegiré: perquè només creu en la llei mecànica del pèndol i en l’etern retorn.

Ha passat el dia que esperàvem, i la gran novetat ha estat a punt de ser real, de començar a canviar la lamentable, tristíssima història. Ha faltat una mica més de convicció militant per part dels protagonistes, una miqueta més de temps, una mica més d’encert en el missatge, saber transmetre la veritable transcendència de la decisió, buscar més activament el vot. Ha faltat, sobretot, que alguns milers més de votants (ja molt pocs, ja n’han faltat molt pocs) acabaren d’entendre *per a qui*, o per a què –per a quin país, per a quin projecte, no per a quin partit– era realment útil el seu vot. Ja ho han entès més de cent mil valencians, nombre màgic (no és poc miracle, quan tota la premsa del país hi era hostil, reticent o indiferent), i hi ha pel cap baix, ara mateix, cent mil més que esperen algun senyal.